

Выходитъ во Львовъ що Середы
къ Суботѣ (кромъ рускихъ слагъ) о
4-мъ годинѣ по полудни. Литер. дода-
такъ „Библиотека польскамъ повѣстій”
выходить по 2 печат. аркушъ кожного
15-го въ послѣднѣ днія кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и виспе-
днія польск. Ч. 15 плацъ Галицкій.

Всѣ листы, посыпки и рекламація
належать пересылати польск. адресо-
ваниемъ въ администрацію „Дѣло”
Ч. 15 плацъ Галицкій.

Рукописи не возвращаются только на
последнее застороженіе.

По подиуму членъ стоитъ 10 кр. а. в.

Дѣло

Еще слово въ справѣ конскрипції.

Gazeta Narodowa подиумала на себѣ
сего разу либерію гр. Таффа и закину-
ла польск. „falszerstwo” министеріальней
бтвонѣди на интервенцію рускихъ по-
слѣдніи изъ спрѣдѣлъ конскрипції. Мы нерадѣ
забираемъ голосъ изъ тѣй спрѣдѣлъ, бо по-
льскій дословій показываетъ, что у насъ наѣтъ
позапарламентаріи, изъ самыхъ умѣре-
ныхъ границахъ безпристрастности дер-
жавы дикующіи надъ министеріальней бт-
вонѣди спрѣдѣлъ испортили перенесенія. Мы въ теперѣ не будемъ говорить о тѣй
бтвонѣди. Суть рѣчи, котрой не потребу-
ютъ коментаріи, а гр. Таффа договорился
до самой популярной у насъ аргумента-
ции. Мы хотѣли бы теперѣ еще только
два пыткы подінти: поперше, чи допу-
стились мы спрѣдѣлъ испортили гр.
Таффа, а подруге, чо изъ тѣй бтвонѣди
научившаго для насъ Русинъ?

Що до самого спрѣдѣлъ, то оно
всёли мнѣніе Gaz. Nar. має починати изъ
тѣмъ, чо мы не подали цѣлої бтвонѣди
дословію. Такъ, мы ви не подали до-
словію (бо передъ выданіемъ Ч. 35 „Дѣ-
ла” не мали еще польск. рукою стечнѣ-
чніхъ спрѣдѣлъ), але за то изъ дуже
кіріомъ вытигу всѣли польськихъ га-
зетъ, на столько кіріомъ, чо никто не
може намъ указати, чобы мы изъ чѣмъ
нібуть змѣнили чо то same содержаніе,
чи промѣнду году сеи бтвонѣди. Та
протѣмъ, ачайже и сама Gaz. Nar. не
подала сеи бтвонѣди дословію, а наѣтъ
не изъ тѣхъ кіріомъ вытигу икъ мы, а
мимо того она не только не ввертавъ до
себѣ сего замѣту „falszerstwa”, але еще и
шумно разписалась о „lažni świętojęscieom
przez hrabiego wyprawionej”!

Gaz. Nar. ходить отже не о саму
бтвонѣди, але о самъ судъ надъ нею, ко-
трый, икъ вѣдомо, востанъ сконфискован-
ный. А се же совсѣмъ ишиа рѣчи бтъ
фальшированы бтвонѣди. Сѣдѣло бы и вѣ-
бълася Gaz. Nar. изъ свой ліберіи, чо мы
не разспыняемся надъ сею бтвонѣди, але
мы все таки можемъ толькъ жалѣти надъ

цѣлої теперѣшнюю конскрипційно-поли-
тичною господаркою изъ Галичинѣ и поль-
скими, чо стоять изъ ви обронѣ. Варо-
чнѣи же Русинъ мають бути радѣ, па-
нѣть дуже радѣ изъ бтвонѣди гр. Таффа.
О що жъ бо ходило рускимъ посламъ при
внесеніи интервенції? Не лише о томъ,
чобы доказати, чи гр. Таффа знає о слав-
нѣйшій господарцѣ конскрипційно-поли-
тичнѣй изъ Галичинѣ, але такожъ о томъ,
чобы въ радѣ державы и Европы, о сколь-
ко она интересуєся внутрѣшніми спра-
вами Австрії, доказались, икъ поступаютъ
изъ Галичинѣ съ Русинами и икими до-
рогами доходятъ у насъ Поляки до пано-
ваніи. Була еще при тѣмъ и третя, безпо-
сердна цѣль, — цѣль устороненія криви-
дъ и беззаконностій.

Чи же осигнуто тѣи замѣти? Пока-
залось, чо гр. Таффа спрѣдѣлъ вида о га-
лицкѣй господарцѣ конскрипційно-поли-
тичнѣй, бо кромѣ внесеної интервенції
наїшли маєше въ вѣхѣ мѣстцевостій
всѣдніи Галичини неизвѣтчайно много-
числений жалобъ до самога министер-
ства. Ти такъ многочисленній жалобъ
показали наглядно, чо рускій народъ изъ
Галичинѣ чуя свои криви, отже коне-
чно мусить чути и свое житѣ и свое
право до житї, — значить, его годѣло-
жити ad acta и зачислити до мертвихъ.

Однакожъ цѣль бтвонѣди гр. Таффа
була та, показати безъсношнѣсть интер-
венції, а наглядно алишнѣсть министе-
ріальней интервенції для устороненія без-
законностій изъ Галичинѣ. И гр. Таффа
доказавъ ее дуже вручно! Гр. Таффа при-
знає, чо изъ вѣхѣ мѣстцевостій, вы-
численныхъ изъ бтвонѣди, — а они, икъ
сказаю, обнимаютъ маєше цѣлу всѣдніи
Галичину — списувано конскрипцію со-
всѣмъ неправильно и неінѣро, а то такъ
що до формы, икъ и що до самога сущи-
стви, именно чо до „язика домашнаго“.
Центральне правительство выдало кон-
скрипційній формуляры для Галичини и
Буковини изъ вѣхѣ краевыхъ языкахъ,
отже и изъ языцѣ рускому. Тѣмъ спо-
внено „въ засадѣ“ рѣкоупранинѣ

вѣхѣ народностій, а чо прїшли оттамъ
конскрипційній комисарѣ, котрой показу-
вали вѣхѣ формуляры кромѣ польскихъ и
переносили конскрипцію вилючно лише
на польски, котрой або совсѣмъ не знали,
або не хотѣли вида руского языка и
менше або бѣльше сїдомо рег ассоціа-
цію idealum вида писали языцѣ „поль-
скій“, где треба было написати „рускій“,
— то се все по первѣ вже сталои и бѣ-
статися не може, по друге гр. Таффа пы-
давъ ажъ триразове упоминанье до галиц-
кого намѣстництва (въ 5, 11 и 15 сѣнти-
ч. 216, ч. 522 и ч. 408), щобы они вишили
конскрипційній формуляры по руски,
хотѣбы сего жадали и громады и сама
справедливостъ. Ad impossibilia nemo tenet
Vпротѣмъ дуже спрѣдѣливо замѣ-
тилъ гр. Таффа, чо рускій громады сажи
закинули тѣмъ, чо вибрали собѣ або
„дали собѣ вибрать“ тѣхъ, комисар-
ицѣ, бо засада конституційна склада-
засвѣтіи вибору на виборцінъ. Кондый Галичини пошинецъ розумѣти,
що значить сей замѣтъ. Се есть, можна
сказати, наша друга специальностъ галиц-
ка. Выборы до рады державы, выборы
до сойму, выборы до рады поштовыхъ
и т. д. — икъ у насъ не знає ихъ и-
сторіи и не має способности перені-
тии, икъ тутъ вся вина спадає на па-
сивнѣсть Русинъ, а не на икъ тамъ
матиції политичніхъ агентовъ, старо-
стей, іандармъ и т. д.? Такъ и пъ-
тому случию. Могли предѣв рускій гро-
мады вибрать рускіхъ священиківъ кон-
скрипційніми комисарями. А длячого не
выбрали? Говорятъ, чо собѣ сего старо-
стъ не живили, алезъ, милый Боже,
сколько то вже раздѣлъ не повторяютъ у
насъ ту саму польську: старости не живи-
тии собѣ священика на виборцію, на
радного, на члена рады школы, на по-
сла до сойму и до рады державы... все,
все та сама стара польська! Кто же икъ
може поспірити, чо „es ist ein altes Lied,
doch bleibt es ewig neu“, чо може сему
попірти — изъ Галичинѣ?! Хиба икій
Европеецъ, скептично поглядаючий на
нашій бтвонѣши, може що ѿ подобного
думати, але не Галичини, котрой по-
виненъ знать, чо у насъ наѣтъ законно
неможливе стаси часами можливымъ, е-
сли толькъ розходитьсѧ о свободу вибору.
Такъ пр. есть у насъ розпорядженіе На-
мѣстництва въ 6 листопада 1869 ч. 50549,
дѣлъ „wieczorami pod lipą“ перемѣнилися

Предплата на „Дѣло“ стоять:
на цѣлый рокъ . . . 8 зр.
на пѣтъ року . . . 4 зр.
на третъ року . . . 2 зр.
за листъ „Библиотека“: за цѣлый рокъ . . .
на цѣлый рокъ 12 зр. на цѣлый рокъ 5
на пѣтъ року 6 зр. на пѣтъ рокъ 250
на третъ року 3 зр. на третъ рокъ 125
Предплату належить пересыпти
зранко (найлучше поштовими пар-
кетомъ) до Администраціи чл. „Дѣло“.
Оголошенія принимаются по цѣлій
6 кр. а. в. бѣль одновір отроки печатной.
Рекламації неоплатнай вольнай
бѣль порта.

Гдѣщо про музику въ загалѣ, а про спѣвъ пригробный въ особенности.

(П. Бажанскій.)

(Коміса.)

Задача диригента тяжка. Онъ має
студіюти гадки и мысли композитора,
бѣль має выучити голосы, надати имъ
властиве напрямленіе и посыпки, выло-
жити спбнакамъ хоричнѣмъ гадки компо-
зиції, влати изъ нихъ чувство компо-
зиції. На самбѣгъ даваню такту не ідн-
чтися, бо итогъ композитора суть мертвими
буками, котрой доперіа треба оживити;
кажда композиція має свои певній головній
шабуховій моменты, тіи треба умѣти от-
найти, аргумѣти и вилюнати. Его рѣчи
есть бачити изъ рбнику силу поодинокихъ
голособъ, бѣль має вистерѣтати великои
пересады изъ декламації, бо икъ таї
неприроднѣмъ не стаси, икъ виходженіе
гдекотрьхъ напівнон, певніхъ нинѣ,
котрой подобавши икомує спбнакамъ, а
бѣль икъ исходи, чи икъ треба, чи не
треба, вводить. Сила хора вложити от-
лькою, тому „forte“ и „piano“ не виходи
одинку має свою силу — таке саме розу-
мѣє и о „cresc.“ и „deccresc.“. — Люкъ
богато причинаєши до силы хора. Церкви
семинарии для хора есть придушеніа,
церкви Успенська добра, лише не забу-
дована конула надъ хоромъ дуже богато

абсорбув сили хоричнї. За тое церкви
святоюрска для хора есть значно лѣниша.—
Мы бачимо, чо задача диригента не такъ
легка, икъ ся видити, коли диригентъ
має спрѣвонификувати самого композитора.

Немаловажно рѣчию есть такожъ
въиконанье и декламації утвѣ-
робъ въ стороны хористовъ и солистовъ.
Трудности техничнї, ржницѣ индиви-
дуальнї поодинокихъ членовъ хора богато
значать, богато помогаютъ и искуютъ.
Легше одному спбнакамъ самому икуюсь
мысль утвору належито, живо отдать и
съ понять въиконати, — а далеко тиже
есть тое, чимъ бѣльше особъ бере у-
дѣльть изъ въиконаню утвору, и коли вѣн-
они становити маютъ одну душу и одно-
го духа.

Икенебудь въиконанье и декламації
готово написано утвору на око видається
толькъ чисто-механичнї аручностю спб-
накамъ; такъ належити оно и бѣль его чу-
стивъ, виразу, смаку, а икъ загадъ и отъ
студіовани. До сего всего належити тех-
ничнї шарахъ, аручисти, рутини ужи-
нанія голосу грудного и фистулового, а
что не умѣє своимъ голосомъ подобити,
той пікого утвору належито и не отдасть.
Ударъ тона грудного икакшій бѣль фисту-
лового, а ошибочнїй носового. Но ясний
и поиний ударъ тона завицаети много отъ
ностивъ тѣла спбнакамъ при спбнакахъ, розумѣ-

вася, и отъ природного и здоровоого устрою
органа людекого. Но спбнакъ має та-
коожъ перенити гадкою композитора, має
переслкнути его чувствомъ, щобы стави-
и си ѹ въ виразѣ. Чиста интонація,
належити акцентъ слогъ такту и чув-
ства належити до хорошии окрасы спб-
нака. Природне отдыханье падаєму силу
и виразъ, а добра вилюна самогласныхъ
и согласныхъ въ словахъ, то его посідніда
окраса.

Все се икъ бачимо легко сказати, але
дуже тижко собѣ тое належити при-
своити, а кто собѣ се точно присвоити,
сталъ артистою. Тому то легко крити-
кувати, але дуже тижко въиконувати.

Въ рускѣй семинаріи диригувань
хоромъ пітомецъ п. Конко, а голошими
голосами хора були тенористи пп. Ман-
астырекій (І), Грицкевичъ (ІІ), а басами
Котлярчукъ (І) и Рыбакъ (ІІ). Хороші
ихъ голосы, хороша декламація, проводъ
диригента съ понятьемъ, змушуютъ настъ
занятити имъ, икъ икъ загадъ всѣмъ хори-
стамъ, похвалу и уважанье.

Дотычно же хора буресъ Успенськои
церкви примѣтимо, чо сей хоръ підъ
розсуднымъ проводомъ п. Чипчара, имен-
но черезъ розумнїй доббръ утворбъ и
черезъ виразу ихъ слабыхъ сторицъ,
великїй поступъ зробивъ. Въ хорахъ Нев-
сега и Гайдена вилювалися спбнаки бур-

сы гарно. Именно хоры Гессера були пре-
краснї, за тое Гайдена чудеснї. Яка тамъ
сила, ика чудна гармонія, икъ страшнї
вывухи тижко болїзни, ика икже дес-
климація, а точне вилюанье, при дуже
чистїй интонації, що дѣйстю ажъ серце
сі ради.

О утворѣ „Днесъ здѣ“ мої власної
композиції скажу тое, чо сопранова партія
сольвона писана властиво для женсько-
го сопрана, симъ разомъ спбнака мальчи-
комъ сопраномъ при конці за слабо ви-
шала. Вижто мої слабості, підъ певними
вильками и обстоятельствами попадати
вывухово въ высокій мельодійній скоки.
За тое сольвона партія тенорова и басова
въступити дуетъ при точнїй деклама-
ції званого солисты тенора п. Мишуги
и баса п. Романовскаго вишила такъ хо-
рошо, такъ трогаючо, чо дѣйстю и изъ
першій разъ почувъ тое истине розруш-
нє сили адской, икъ дуетъ має вираз-
итись. Той удачнїй виразъ завадити
такъ мої композиції лише точному понятю
мыслі, икжечному чувству, хорошибъ ру-
тинѣ улюбленого нашого тенористы п. Мишуги
и Мишуги съ подпорою поиного солистоге-
баса, котримъ ишио честь и сердечну по-
дяку заявляю, а изъ поля вокального ар-
тизму найщастилившого поведенія бѣль серці
желаю.

НЕРЕГЛІДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Наша юридична праця въ Вене.) Въ посвѣдній числѣ „Дѣла“ подали ма- за урядовими стенографическими протоколами, що по залежності пос. Ковальського до- тично внесення гр. Гогенварта всѣ три руки посіли опустити салю. Однакожъ не- газеты не звісіть, але въ історії в- ческій збідою подають, въ такъ спрощѣ буде, що пос. о. Озаркевичъ остане въ салю въ голубуванніхъ автономістахъ.

(Ліва боржина) На 159 засіда- нію палати посланій дні 23 мая принято на кампнеродѣ въ третьому членію закону о прокламації бюджету на місяць червень. Цѣла лінія голосувала противъ закона. Потомъ въ порядку звісію пос. Альбахера розсвернула въ новому звісію докладанію свое внесення о зниженію осмінніхъ його прімусу школиного, бо лише звісію, палата наполя бікнину впередъ ухвалений палатою посланій проектъ Альбахера. До генеральній дебати противъ внесення Альбахера зголосилось кільканад- цять палатъ въ лінії, за проектъ або въ пос. Альбахера.

Се висвікало на лінії іронічній зваги. Се найлучший доказъ, що правиця (Польши въ Чехії) не дуже охотно попирала внесеніе Альбахера, а членіи се въ коне- чності, щобъ отвідити підміцій кіль- кілької партії він усугуби при голосуван- ні за закономъ фінансовимъ, за ческимъ університетомъ и галицькою жільницію трансверзалною. Сама ческа „Politik“, ор- ганъ Ригера признає, що ческі послы ото- ктъ передъ внесеніемъ Альбахера въ не- менімъ положенії. Бессідники въ стороні централістів дуже естро виступали про- тивъ зниженію осмінніхъ прімусу школиного, доказуючи, що той законъ має въ у- вагѣ тільки підміцій провінції, а не славянські, а Німці не хотять такого поза- тертия. Виступникъ правиця соп. двора Ноцци боронить внесення Альбахерово- го, але боронить дуже пещадливо. Лінія его ведомій аргументъ просто викликає. По его бессідѣ замкнено дебати и центр- алисты вибрали своїмъ генеральнимъ бе- сідникомъ дра Едуарда Зиса. Бесіда Зиса буде висловлена въ величніхъ жаромъ. Без- жилосердно сокрушилъ біз промову прави- тельственного заступника. Пробудь Альбахеровъ назначивъ ганьбою, ба напіть з хо- чиністю въ. Дальше виразно сказавъ, що законъ о зниженні прімусу школиного єсть запада за ческій університетомъ и га- личиною трансверзалною. Въ даль- шому току своєї бесіди питає: „Чи маємъ ми правительство, чи маємъ ми міністра просвіти?“ и віповідає, що нема въ те- перішній хвилини въ Австрії ни ясної по- літичної цілі ни стабільного отвідател- ного правительства, а єсть політична сіжонка. Президентъ дра Смоалька за- візивъ Зиса до порядку по скінченії его бессідѣ за сесію парламентарій ви- раженія: ганьба, злочинство, си мо- вія, дотилювачій більшістю палати. На тое відповівъ Зисъ: „Пріймаю завізоване до порядку звісію для нашої особи и до- стоянності, але, мені здається, не єсти то зле, що въ стеноографічнихъ протоколахъ буде записано, що въ добі поєднаного мі- ністерства вже павіть такій Еду- ардъ Зисъ не мгнъ здергнати бурі въ своїй груді а мусіть переступити границю свого звичають часу, коли министри що-для чинами смиючи переступають гра- нації своїхъ обов'язківъ“. Така відповідь Зиса вызвала заглушуючий оплески и похва- ли по отворахъ лінії и на галеріяхъ, такъ що президентъ Альбахер впершину въ порядку звісію відмінивъ.

До царя въ Гатчинѣ удавалась дні 23 мая ради жільвісна депутатія въ біз проводомъ барона Гинцберга, щобъ подикувати цареві за охорону ихъ під час розрідківъ и съ просльбою, щобъ надаліше під- яко лівольнихъ підданыхъ хоронивъ. „Бще одно слово скажи, царю, а безпорядківъ не буде!“ Царя запевнивъ їхъ о безпечності и сказавъ, що противіжідівські розрідки діло ні галістої (?), що нарділь тутъ ничего не вине. Звъ той відповідь царя бачимо, якъ ріжните въ тобі справі поглядъ царя біз погляду цілої печати російської и за- трапичної, коли однодушно складас вину на економічній відповідності въ подудненії Россії и на експлоатації жільвісна.

Демісія Ліорис-Мелікова и міні- стря фінансів Абази висвікала ширмі жаль въ цѣлій Россії, якъ се видно въ го- лособі въ газетахъ. Всі признають Мелі- кову великою заслугою отданої Россії, заслуги непрізнаний таємнішими царемъ хочбы не толькъ, щобъ бути въ діяртѣ убийницю їхъ Мелікова бодай кількома словами виразилася о німъ прихильно. Того не буде и тымъ більшою ческою гординою Россіїть, бо се звісія, що партія Каткова и Аксакова вразъ зъ Побідоносцевимъ, зневідмінною Россії, визла верхъ въ царстві Александра III.

Франція. Гамбета по побідѣ свої

ЗАГРАДНИЦІ.

Россія. Само собою розуміється, що въ генеральній хвилини цѣла увага всіхъ Рос- сій звернула на дії справи внутрішнього розвитку Россії — спори многогажій, въ якихъ одна, противіжідівській розрідки на Українѣ, а друга лімпіївській Мелікова и Абази, дотоперішніхъ представителівъ партії ліберальниці въ російській кабіно- ті. О противіжідівськихъ беспорядкахъ пі- нуть всі російські днівники дуже богато. Однакожъ днівники, „Нове Время“, поімовіль- ствою підъ засія. „Вітъ или не вітъ?“ въ котрій доказує, що лучше не вітъ, а въ селити всіхъ жільвіс въ Россії. Протиъ такого проекту, якъ неможливого до пере- неденія, виступає „Порядок“ и „Голосъ“. Першій відомо, що черезъ висаденіе жільвіс, підійти до буде можливе, не полу- шата доля українського народа, бо и въ північнихъ губерніяхъ Россії, где нема жільвіс, нарділь страждає на тій самій не- дуги, що нарділь въ губерніяхъ україн- скихъ. „Порядокъ“ питає, чи на містце жільвіс ліхтарівъ, шинкарівъ и т. д. не появляються ліхтарівъ и шинкарівъ „православнії“, коли законъ не ввозимъ въ оборону народа, не підотне кореня, въ котрого такі погані війній жільвісні підбурюють. „Голосъ“ знови- тає талкун проектъ „Нове Время“ и звон- дить до абоурда: на такій самій способѣ Турки вигнали військо хрестіян въ Си- рію, а Пруси військо Французівъ въ Алжі- рію. Лінія-Лотарингія, якъ висвікає шинкаръ за- двері гостя, паробівніого агентури. На висаденіе вірочимъ жільвіс въ Россії по- трібні буде кілька міліардівъ держав- нихъ грошей, а тимъ знищиться держава. Одеска газета „Ічелка“ предкладає якъ раціональній спосібъ учинити жільвіс не- швидкими: образованіе народа и то въ робітничьїмъ, не переслідувати, але противіно піддерживати нарділь бібліотеки по селяхъ, організувати виїзди и бітчики для селянъ, устроювати пе- редвижні вистави — а все тое, щобъ було користно для народа, щобъ могло его научити, обезпечити його существование и добробутъ. Найвище вінчіство народа має своє жерело въ его темнотѣ и байдиости. Отже проміні дбаянія о просвіті треба еще дбати и о добробутѣ матеріальний народа. Податки треба розподілити на губер- нії після доходу въ землі въ поідніжніхъ губерніяхъ. Теперъ по більшій часті въсъ доходь селяніна іде на оплату податківъ, и може біз не має зниродати жільвіс ліх- тарівъ? Дальше треба, щобъ землі державій доставлялись въ руки селянъ, а не по- середніхъ особѣ, котрій донервъ отишається землі селянъ і здирають нарділь. Нако- нецъ треба розливати ріжній роди промислу. „Але до того несего“, вібичить „Ічелка“, „щобъ правительство чи маємъ ми міністра просвіти?“ и віповідає, що нема въ те- перішній хвилини въ Австрії ни ясної по- літичної цілі ни стабільного отвідател- ного правительства, а єсть політична сіжонка. Президентъ дра Смоалька за- візивъ Зиса до порядку по скінченії его бессідѣ за сесію парламентарій ви- раженія: ганьба, злочинство, си мо- вія, дотилювачій більшістю палати. На тое відповівъ Зисъ: „Пріймаю завізоване до порядку звісію для нашої особи и до- стоянності, але, мені здається, не єсти то зле, що въ стеноографічнихъ протоколахъ буде записано, що въ добі поєднаного мі- ністерства вже павіть такій Еду- ардъ Зисъ не мгнъ здергнати бурі въ своїй груді а мусіть переступити границю свого звичають часу, коли министри що-для чинами смиючи переступають гра- нації своїхъ обов'язківъ“. Така відповідь Зиса вызвала заглушуючий оплески и похва- ли по отворахъ лінії и на галеріяхъ, такъ що президентъ Альбахер впершину въ порядку звісію відмінивъ.

Демісія Ліорис-Мелікова и міні- стря фінансів Абази висвікала ширмі жаль въ цѣлій Россії, якъ се видно въ го-

лособі въ газетахъ, выбравши въ подорожь до свого родинного міста Сабога, где віддер- жити біблію, котру відъ уважають програмою его будущої президітури міністер- ствомъ. Шодорожі Гамбети буде правдиво- триумфальні. Ноуда по дорозі отримала його численні газети народу, слави и гон- ристища музичні; наїхти въ дзвони дзвони. Въ самбії Сабога на декорованій двері охвідали его достойники війскової и цивіль- ної департаменту. Гамбета опускти пагону при громі відомъ и генеральний марш поліоропові компанії. Ось повітавася пасам- пердъ съ батькомъ и матерію, котрі та- радості підіклини и підічає сійну гімну, котрій генеральний музичні парочкою очікувало. Гамбета відомъ споганить приїздъ

із юї то жарту и стався во Львовѣ. Оба ту- тешній райони (поступовий и хустський) ві- держали відома дінь тому листи зъ по- грозами, що для 26 лют. має Лівонія буде видавництвомъ страшної бомбардії въ жертву въ унаді жільвісні добрі. Відомъ зъ листахъ до рабівъ розбійниця біленив- цю по всіхъ жахахъ въ зананувши трепетъ можи жидані міста Львова досі не- відданій и нечуваний. Наслідствомъ того трепету буде депутатія въ жільвісніхъ оби- вателяхъ до ц. к. Намісництва и Дирек- ція поліції. Хотій ті пласти для депута- ції завірені, що на щося подібне, котрі скла- ли въ листахъ до рабівъ, не Львовъ совсемъ не запоситься, то однакожъ все та- ки трепетъ жільвісніхъ сердць не змен- шиться, — бо коли не трепещуть вже въ свійській піділлюсії за свій голови и „бети“, то трепещуть не толькъ за голови вільної въ „бети“ свояхъ братівъ із провінції. Однакожъ и въ той же часъ нарада трепетъ въ жільвісніхъ оби- вателяхъ заслідіє національнимъ марно- трапленнемъ въ національного гінтаху цінністю вітвагъ, бо якъ доносить Несе gr. Presse, міністерство наказало галицькому намісництву и старостямъ предприняти міри осторожності въ краю, щобъ нігде до пінніхъ розріхівъ не прийшло.

— (Р.) Антольгія русіхъ поезій га- лицькихъ и українськихъ поетівъ, котру видає академічне наше товариство „Дру- жиній Лихтар“, готова вже до половини, а комітетъ редакційний старається якъ най- скорше почати видачу її укінчані. Вже въ ви- печатаній половині „Антольгія“ можна пе- реїдніти, що буде се видане дуже хоро- ше якъ підъ взглядомъ зодержання тає и підъ взглядомъ зовнішнього погляду. Комітетъ редакційний старається видачі въ „Антоль- гію“ поезії зъ скількою можна найбільшого числа нашихъ поетівъ, вибрати зъ нихъ що найкрасіші по формѣ и думцѣ и такъ уложить, щобъ читатель любуючись красою нашихъ поетівъ не почувавъ доцій часті якого одного монотонного чувства, чи скорби, чи радості, чи сміху, але щобъ чувства его війшли въ столькожніхъ змін- ніяхъ, скілько ріжнородності по формѣ и думцѣ пропливали наша Музя якъ въ ційль позажідомъ соборії своїхъ представителівъ поетівъ, такъ и въ по- одинокомъ поетівъ, іл. пр. кобзарю-Шевченку. Що до виїшного вигляду „Антольгії“, то, сміло можемъ сказати, буде се перше видання у наше справіздії оздобне; друкарія тов. им. Шев- ченка должна після усіхъ усілій, щобъ друкъ „Антольгія“ вийшовъ якъ найкрасішій и найчистішій.

— Зъ Тернополя: За дії непередвидж- ніхъ перешкодъ вітбудутся загальні збори Читальни въ четвер 20 или (1 л. червня) 1881, о год 6-їй вечеромъ въ комітатъ Чи- тальни. — Отъ Відбуло рус. Читальни.

— Мѣстечко Лешнівъ підбирається въ по- ловинѣ цієїл с. р. отріадний пожаръ, котрый, якъ мы то свого часу доносili, зни- щивъ 126 домівъ. Для исцінія помочи по- щасливимъ погорільцямъ зализається комітетъ въ містці підъ предбідателствомъ о. Корніїя Левицкого и одержавъ вже позво- леніе біз ц. к. Намісництва зализається дѣ- ломъ збирания складкъ. По просвібі комітету редакції „Дѣла“ готова такожъ стати въ по- міжъ піділлюсіїмъ, призначаючи всякі датки на таку благородну ціль. Имена датчиківъ будуть обійтися въ нашій час- писі.

— Въ селѣ Журавляхъ цв. разового пожаръ въ неосторожності знищивъ добу- токъ десяти господарівъ. Шкода 15.000 пр.

— Саранча упала дні 14 (26) с. м. підъ Скалою, въ добрагъ гр. Голуховського, зъ тієї бліжчої заразъ на поділі.

— Въ Кієвѣ вітбуде дні 18 (30) с. м. передъ судомъ поєднімъ процесъ противъ 26 проводірамъ забурені.

— Вандровку до Риму на торжество св. Кирила и Методія устроють у наше Польши, и завізали вже отвідній комітетъ підъ предбідателствомъ гр. Красицкого, гр. Русецкого и Попеля. Руководчими вандрівкою тол вандрівки обібралися к. С. Столинській, пробощъ въ Кулікові, котрому вже не першина руководити такою вандрівкою до Риму.

— Зъ Тернополя пишуть намъ зъ дні 10 (22) мая: Вчера вечеромъ вітбуде у наше прощацький циркъ въ честь судового сон- тиника п. Струмінського, котрый зеставши сон- тиникомъ при суді апелляційномъ, бітх- діть сими ділами до Львова. Зібрались око- ло 60 особъ: суддівъ, адвокатівъ и нотарій. Першій гоєтъ вібіръ президента тутешнього суду окр. п. Крыніцкій, и підіймъ заслуги сен. Струмінського въ судовництві. На тес відновіть Струмінській, що біз лиши зъ покликання вибрали собі стає судові складки, котрій не може дати столькожніхъ користей, якъ другі стає. Дальше підіймъ предбідателъ палати зві- датковъ п. Шмідъ заслуги Струмінського въ життю автономічнімъ и приватнімъ, при чмъ зауважає, що переважно ему не зали- чили Тернополь, що такъ славніхъ поєдній має (?)». Оттакъ подносили авокультантъ

